

srážku nepředurčil, je zřejmo, že ji činiti nechce, a nelze ji násilně do zákona vinterpretovati. To by odporovalo naprosto sociální intenci zákona. Citací § 12 zák. ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. v § 9 zákona stanoví se jen, jak se mzda vypočítává. Bylo proto tak uznati, jak se stalo, při čemž nelze na konec nepodotknouti, že, když nyní dovolatel uznává, že žalobce nárok na dovolenou měl, tak proč mu ji nepovolil, doznalť přece v protokole ze dne 25. února 1927, že žalobce o ni žádal, ale on že mu ji odepřel, a popíral mu právo na ni ještě v uvedeném protokole: tak tedy ho proti zákonu o ni zkrátil, ale nyní nechce mu ani druhou stránku své povinnosti splniti, totiž mzdu za dobu povinné, ale neposkytnuté dovolené vyplatiti.

Čís. 8228.

Tím, že několik bagatelních nároků bylo postoupeno téže osobě, nepozbyly jednotlivé nároky své samostatnosti (§ 502, druhý odstavec, c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 17. srpna 1928, Rv I 160/28.)

Čtyřiaadvacet dělníků postoupilo žalobci nároky proti žalované firmě na vyplacení mzdy za dobu dovolené, úhrnem 4.021 Kč 44 h. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolání

a t o

z toho důvodu, že tu jde vlastně a správně o 24 samostatných nároků, z nichž žádný nepřesahuje 300 Kč (největší činí 242 Kč 40 h) a z nichž postupem jedné osobě nemohl učiněn býti nárok jediný. Takovýto postup byl by obcházením předpisů o řízení ve věcech nepatrných, jež nelze připustiti. Jest proto dovolání podle § 502 druhý odstavec c. s. ř. nepřípustné, jako už odvolání bylo přípustné správně jen v mezích § 501 c. s. ř.

Čís. 8229.

Bylo-li souhlasnými rozhodnutími nižších soudů vyhověno námitce zahájené rozepře ohledně části žalobního nároku, a žaloba částečně odmítnuta, jest dovolací rekurs nepřípustným.

Byla-li žaloba o zrušení svatební smlouvy vznesena dříve, nežli bylo manželství rozvedeno nebo rozloučeno, jest ji pro tentokráte zamítnouti. Ustanovení § 190 c. ř. s. nelze tu použiti.

(Rozh. ze dne 17. srpna 1928, Rv II 489/27.)